

сме весели бродяги“ и др. Не хъшпащи, както пише Пенчо Славейков, или харамии, а тъкмо бродяги, романтични и безпарични скитници в големия град, напомнящи за Дебелянов, но без крайностите на неговото бохемство и с ясно изразен социален оттенък в характеристиката.

Смирненски отива често към съвсем старинни и свободни словообразувания. У него наред с новите думи като „бар“ и др. се срещат и старинни слова като „дан“, „бран“, „орис“ и т. н. В едно хумористично стихотворение „Баланияди“ Смирненски показва, макар и в комичен план, голям усет към такъв род стихотворчество: „унесица блага“, „нижел скъп“, „душетровна скръб“ и т. н.

В стиховете на Смирненски се среща лексика, която напомня Дебелянов — „светли грани“ и др., или думи, които ни говорят за зримо-физическите усети на Яворов и за неговите словосъчетания „яснозвучен“, „чифт хубави очи“ и др., както и Яворовите обобщения „нестихващо море“, „житейското море“ и т. н.

В много отношения лексиката на Смирненски напомня лексиката на Алеко Константинов. Тук е характерна употребата на русизми: „газетки разни“, „дача“, „стъкан“, „бумашки безчетни“, „каляски“, „статски съветник“, „дурак“, „скверна вселена“; обръщения: „адаш, бре“, „джанъм“; възклицания: „дум-дум — биле“; изопачавания в духа на народния говор: „груди железни“; характеристики чрез физическия портрет и общественото поведение: „човешки консерви“, „важна кокона“, „кефлии войскари“, „пияни голтаци“. Тук се среща и характерната Алекова морална оценка на българските аферисти и гешефтари, на българските газетари и вестникари — „свръхподлост“.

Думи и изрази, които напомнят лексиката на Ботев — „кървави закани“, „ръждясали вериги“, „знойна рана“, Ботевото проникателно вникване в историческото развитие — „земния закон“, или Ботевия ядовит саркастичен хумор. У Смирненски най-сетне се срещат известни елементи от характерния език на символистите, който неизбежно е влияел на поета при тогавашната литературна атмосфера, когато това литературно течение имаше най-много литературни представители: „гълъбов воал“, „незрима ръка“, „синкави дрезгавини“, „призраци бледни“ и т. н. Смирненски обогати и разшири своята лексика с нови думи, които отразяваха новото идейно съдържание на поезията му: „огнеструен“, „мълнелик“ и т. н. Особено характерна негова дума е сложно съставната дума „бледолик“, която така правдиво говори за съчувственото отношение на поета към бледоликите „тълпи“, бледоликите братя, бледоликите робини на големия град.

Не е трудно да се схване как в лексиката, в езика на Смирненски прозира нашият бит, който поетът е упознал в най-голяма пълнота, как се долавя в него духът на народа ни, национално-специфичното. Употребата у Смирненски на думи, които приближават неговата лексика до лексиката на Алеко Константинов, показва налицестта на сходни явления в живота, които не бяха заличени от двете десетилетия. Напротив, след Първата империалистическа война още